

HỒI 423

Vạn Sự Cù Bị

Từ Tử Lăng đến nơi hẹn trong khu bình dân mà Cao Chiếm Đạo đã sắp đặt để gặp Khấu Trọng, hai gã đều hết sức thận trọng, biết chắc không bị ai theo dõi, vẫn giở hết tiểu xảo làm lạc hướng, rồi mới lặng lẽ vào nhà.

Khấu Trọng đến sau một lúc, đặt chân vào sảnh đã thấy Từ Tử Lăng đang đứng trước cửa sổ, chăm chú nhìn khoảng không xanh biếc bên ngoài sau trận tuyết lớn.

Từ phía con hẻm, tiếng pháo đi đùng cùng tiếng trẻ nhỏ cười đùa lạnh lạnh vọng lại, không khí đượm tiết xuân, người người hồ hởi tiễn năm cũ mừng năm mới.

Khấu Trọng đến bên Từ Tử Lăng, sợ làm kinh động gã nên hỏi nhỏ: “Không phải nhớ đến Thạch Thanh Tuyền chứ? Nàng ta chắc xinh đẹp lắm, so với Sư Phi Huyền thế nào?”

Từ Tử Lăng thở dài, chậm rãi đáp: “Ta hiện đang chẳng suy nghĩ được gì, đầu óc trống rỗng.”

Khấu Trọng nói: “Đôi khi ta nghĩ ông trời hết sức bất công. Tại sao người thì cao lớn, đẹp đẽ, kẻ lại chẳng có ma nào thềm để ý!”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Con người ta từ khi sinh ra, đã phải gánh chịu bất công, chẳng những đẹp xấu khác nhau, lại còn phân ra khôn dại. Giống như Lý Thế Dân, vốn được ông trời hậu đãi, sinh ra trong gia đình quyền quý, khi gặp thời ắt sẽ trở thành bá chủ trong tương lai. Giả tử thân phận Trọng thiếu gia và hấn mà chuyển đổi được cho nhau, thì người Sư Phi Huyền ủng hộ không phải là là hấn, mà là Trọng thiếu gia người!”

Khấu Trọng đáp: “Nói rất hay! Khấu Trọng ta lại quyết chẳng tin vào mấy cái thuyết đó. Chưa kể ý trời khó đoán, ai đoán trước được kết cục ra sao. Được rồi! Về phần ngươi tiến triển ra sao?”

Từ Tử Lăng đáp: “Mọi chuyện đều y như theo kế hoạch tiến hành.”

Khấu Trọng mừng rơn, hỏi: “Vân Soái chịu gật đầu rồi sao?”

Từ Tử Lăng đáp: "Nếu có thể giết được Triệu Đức Ngôn, chuyển đi Trung Nguyên này thu hoạch vượt ngoài mong muốn, lẽ gì y lại không chịu. Hạng người như Vân Soái, nói lắm cũng vô ích, chỉ có đem lợi hại ra mới khiến y động tâm. Người thử thuyết phục hẳn đối phó Thạch Chi Hiền mà xem, đôi bên có huyết hải thâm cừ nhưng liệu y chịu nghe không?"

Khấu Trọng cười nói: "Lăng thiếu gia quả nhiên hiểu chuyện phi thường. Sự tiền tử phản ứng ra sao?"

Từ Tử Lăng nói: "Nàng có cảm giác không mấy thỏa đáng, chẳng qua khi xem xét lại, vẫn đoán rằng bọn ta có được thu hoạch, tất sẽ mời Ninh Đạo Kỳ đến đối phó."

Khấu Trọng cất tiếng: "Chỉ là đối phó với Tiểu Trọng ta thôi! Nàng ta làm sao mà nõ lòng đối phó huynh đệ Từ Tử Lăng của mình được!"

Từ Tử Lăng bực mình: "Bớt nói những lời thừa đó đi! Nếu được lựa chọn, ta tuyệt chẳng muốn đối phó nàng."

Khấu Trọng nói: "Vấn đề là chính nàng đối phó bọn ta trước. Theo lập trường của Sư Phi Huyền, tuyệt không để Tà đế Xá lợi rơi vào tay bất cứ bên nào trong Ma môn, bởi hậu quả sẽ khó lường. Thật tình mà nói, ta cũng hy vọng Xá lợi vào tay Sư Phi Huyền hoặc bị Ninh Đạo Kỳ đoạt được. Nếu không bọn ta sẽ chẳng có ngày nào yên lành."

Từ Tử Lăng nói: "Nghe giọng lưỡi của ngươi, chắc là đã tìm được lối vào rồi?"

Khấu Trọng hân hoan nói: "May mà đã không nhục mệnh. Ta dám chắc lối vào ở dưới cái giếng phía bắc Tây Ký viên. Tối qua mực nước giếng đột nhiên dâng cao đến năm trượng, so với mấy giếng khác chỉ sâu có hai trượng, thật khiến người ta hoài nghi."

Từ Tử Lăng hỏi: "Khi nào bọn ta vào?"

Khấu Trọng đáp: "Còn tùy xem vào vận số An Long ra sao? Tỉ như hẳn đi nhà tắm đó trước khi chiều tối, bọn ta sẽ thuận tay thịt hẳn trước, rồi vào Bảo khố sau."

Từ Tử Lăng hỏi: "Ngươi không sợ chuốc thêm phiền hà sao?"

Khấu Trọng đáp: "Đó không phải mua phiền mà là kế bịt mắt địch thủ. Bọn ta đường hoàng chuồng mặt thật, giết chết An Long trước mắt người người, liệu có ai ngờ sau khi xong việc, bọn ta lập tức vào Bảo khố?"

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Kế hoạch của ngươi xem ra quá khiên cưỡng. Chưa kể đột nhiên Mạc thần y nhà ngươi thành linh biến mất, chẳng sợ người ta sinh nghi sao?"

Khấu Trọng than thở: "Ta chủ yếu muốn giúp Lăng thiếu gia người gột sạch vận khí đen đui, lại có đôi chút ngón nghề cho Thạch Chi Hiền xem. Còn chuyện Mạc thần y, người không cần lo lắng, Lý Uyên muốn chính thức phong ta làm thái y, sẵn đó ta đã viết thư để lại rồi bỏ đi ngay, trong thư tỏ ý muốn được đi vân du giúp đời. Khà khà!"

Từ Tử Lăng nhăn nhó cười, nói: "Nếu người đã viết thư để lại, mà tối nay bọn ta đổ hết công sức vẫn không vào được Bảo khố, không phải khéo quá hóa vụng sao!"

Khấu Trọng nghiêm sắc mặt trả lời: "Nếu không vào được Bảo khố, bọn ta bỏ đi tức thì. Tiểu đệ trở về Bành Lương giải tán Thiếu Soái quân, hai tay bung lên mời Lý tiểu tử thu nhận lấy. Lão trời già đã chơi mình thế, Khấu Trọng ta còn gì để mà nói nữa?"

oOo

Khấu Trọng về đến Sa phủ, Sa Phúc chặn gã lại: "Thanh Thanh phu nhân có cho người sang nhắn nếu hôm nay ngài có thì giờ, mời đến chỗ bà ấy một lúc."

Thật ra trong đêm trừ tịch, Hỷ Nhi đã nói với gã chuyện Thanh Thanh muốn gặp. Chẳng qua, hai ngày nay gã đã chẳng có cách gì để phân thân đi gặp nàng.

Nghĩ ngợi một lúc, Sa Phúc lại nói: "Theo lời đại cô gia, Hoàng thượng có ý muốn phong chức thái y cho tiền sinh, hà! Mệnh vua khó cãi, vậy tiền sinh liệu có từ bỏ ý định vân du tứ hải không?"

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Người nói thử xem, giữ cái mạng nhỏ hay tuân lệnh vua quan trọng hơn?"

Sa Phúc ngẩn ra, không biết nói gì.

Khấu Trọng vỗ vỗ vào vai hắn, rồi đi về phòng.

Bước chân lên ngưỡng cửa, gã sớm có chuẩn bị về tâm lý để ứng phó Loan Loan. Với tác phong xưa nay của Âm Quý Phái, làm gì có chuyện dễ đối phó như thế, hà huống chi để gã an bài mọi chuyện.

Theo gã tính toán, Chúc Ngọc Nghiên hay Triệu Đức Ngôn đều không chỉ có dã tâm đoạt Tà để Xá lợi, mà quyết chẳng bỏ qua cả người lẫn vật, vừa muốn đoạt toàn bộ binh khí tài bảo trong Bảo khố, vừa muốn đẩy gã và Từ Tử Lăng vào chỗ chết.

Hai người gã trở thành mối uy hiếp lớn nhất cho Ma môn. Vì mỗi ngày, võ công của hai gã lại tăng tiến với mức độ không ai lý giải nổi. Chắc chắn sẽ có ngày, ngay cao thủ cỡ Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiền cũng phải chịu cúi đầu xưng thần. Thử hỏi có ai trong Ma môn muốn sự tình đưa đẩy đến mức đó?

Quả nhiên vóc ngọc Loan Loan đang nằm sẵn trên giường đợi gã đại giá, tươi cười vỗn vĩa cất giọng: "Sư phụ ta muốn hai người giao người, bảo đảm có thể giải quyết dứt điểm Thất Châm Chế Thần. Các người cứ yên tâm, không cần lo bị Triệu Đức Ngôn uy hiếp nữa."

Khấu Trọng bình thần ngồi đối diện nàng, cười hỏi: "Loan đại thư muốn nói đùa chăng? Làm vậy coi được sao! Xin đại thư mời lệnh sư đến, tiểu đệ và Tiểu Lăng ở bên giám sát mới thuận tình hợp lý. Loan đại thư nghĩ sao?"

Loan Loan nhăn mặt, tỏ vẻ khó khăn: "Để giải trừ dị thuật không chế thần hồn này, cần phải chuyên chú tâm thần, không thể để người khác ở kề bên, lại cần có một người đáng tin cậy làm hộ pháp. Các người vừa muốn sư phụ ta đến chỗ do các người chỉ định, vừa muốn đứng một bên giám sát, làm sao được?"

Khấu Trọng gằn giọng: "Bọn tiểu đệ trăm cay ngàn đắng mới cứu được người về, đại thư nói xem có ngu xuẩn đến mức khơi khơi đem dâng ra không? Còn một cách khác, là các người đem thủ pháp giải cứu nói ra, bọn tiểu đệ sẽ tự làm lấy. Đại thư đừng quên tiểu đệ từng giả mạo thần y, hiểu biết về kinh lạc huyết vị cũng được đôi ba thành!"

Loan Loan vẫn bình tĩnh, ôn tồn nói: "Sư phụ ta cần phải xem Lôi tiền sinh tình trạng ra sao, rồi mới ra tay giải cứu, thủ thuật lại có nhiều điểm huyền diệu, khó nói tường tận. Nếu cứ thế này đưa cách chữa, lỡ may xảy ra chuyện gì chẳng phải gây ra hiểu lầm giữa chúng ta sao?"

Khấu Trọng lắc đầu kiên quyết: "Trước giờ, các vị vẫn thường nói lời rồi nuốt lời, bây giờ sự việc lại liên quan đến nhân mạng, làm sao bọn tiểu đệ tin tưởng được?"

Loan Loan uốn tấm lưng thon ngồi dậy, tắt ngay nụ cười, nét mặt trở nên điềm tĩnh, lạnh lùng đến mức làm người ta rét run, nhặt nhẹo nói: "Người định không giữ lời ước định chăng?"

Khấu Trọng quá hiểu nàng, biết nàng đã thực sự động nộ, lúc nào cũng có thể ra tay. Gã một mặt đề tụ công lực, một mặt cười lạnh, trả lời: "Chuyện gì Khấu Trọng ta đồng ý, chưa khi nào trái lời. Ta và người đã lập thệ sẽ đưa Thánh Xá lợi vào tay Loan đại thư người. Chỉ cần người chịu nghe theo ta an bài, Khấu Trọng ta có thể đảm bảo sẽ đưa Thánh Xá lợi

vào tay các người, còn các người có giữ được hay không phải trông vào bản sự của các người."

Đôi người xinh đẹp của Loan Loan ẩn hiện tia sáng lấp lánh, nhìn gã một chặp, đoạn nói: "Bọn người nên biết là đang từng bước lọt vào bẫy của Triệu Đức Ngôn. Không ai biết rõ tác phong Triệu Đức Ngôn hơn chúng ta, hẳn chẳng những không cứu người mà còn muốn giết luôn hai tiểu tử vô tri, để một mình nuốt trọn cả Thánh Xá lợi và Bảo khố."

Khấu Trọng lắc đầu, than: "Nói cho cùng, vẫn là các vị sợ Triệu Đức Ngôn. Coi như ta đã chọn lầm người! Thôi được, để người đừng bảo là Khấu Trọng ta chỉ biết nói mồm, bất kể người có tham gia kế hoạch của ta hay không, ta cũng sẽ giao Thánh Xá lợi cho người."

Về mặt Loan Loan hòa hoãn lại, u hoài than thở: "Quá tự tin thường đưa đến cái chết. Các người muốn làm trò gì cũng được, nên nhớ trong Ma môn, Triệu Đức Ngôn nổi tiếng là kẻ khó đối phó. Thế này đi, bọn ta có một viên Hoàng Tinh Thạch có thể lộng giả thành chân, đưa cho người đem nó làm vật trao đổi, đánh lừa Triệu Đức Ngôn. Ngay cả khi Triệu Đức Ngôn nuốt lời, bọn người cũng sẽ không bị hắn chiếm hết mọi tiện nghi, lại vẫn giữ được thế ước giữa chúng ta."

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, nghĩ bụng nếu để Loan Loan cùng vào Bảo khố, có thể nàng ta sẽ đem tráo đồ giả thế vào Xá lợi. Với thân thủ của nàng, nếu bọn gã không đặc biệt lưu ý, nàng tất có nhiều cơ hội tráo đổi được.

Gã trầm ngâm: "Tà đế Xá lợi là dị bảo Ma môn, không chừng Ma môn các người có cảm ứng đặc biệt với nó. Để chu toàn mọi việc, ta nghĩ tất phải dùng Xá lợi thật để trao đổi, rồi sau đó tìm cách vừa thoát thân, vừa giữ được bảo vật. Kéo đến lúc đó, bọn ta không những phải kiếm cách đột vây, mà còn phải lo bảo vệ Lô lão ca, ai là người sẽ giúp bọn ta? Cách này ngàn vạn lần không xong."

Loan Loan giận dữ: "Thế này không được, thế kia cũng chẳng xong! Rốt cục người tính toán cái gì!"

Khấu Trọng hơi cúi xuống, nghiêm chỉnh nói: "Kế hoạch của tiểu đệ vừa táo bạo vừa thực tế. Tiểu đệ học theo Lạn Tương Như ngày trước cầm Hòa Thị Bích đến gặp Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Triệu Đức Ngôn so với Doanh Chính lại không bằng một góc. Xá lợi trong tay bọn tiểu đệ, Triệu Đức Ngôn tất phải ngoan ngoãn cứu người, nếu không sẽ là già néo đứt dây, đưa đến ngói tan gạch nát. Chỉ cần bên đại thư xuất hiện đúng lúc, đoạt lấy Xá lợi chạy đi, bọn tiểu đệ sẽ dốc sức cướp người, bên các vị bảo vệ Xá lợi, không chế Triệu Đức

Ngôn, không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao. Dĩ nhiên, lý tưởng nhất là thuận tay thịt luôn Triệu Đức Ngôn, xem thử xem lão Triệu đã tới số hay chưa!”

Loan Loan cau mày: “Người đúng là ngây thơ, xem ra Lôi Cửu Chỉ chết chắc!”

Khấu Trọng tự tin đáp: “Chưa chắc! Bằng không nếu bọn tiểu đệ có mang Xá lợi thật ra giao dịch, tính mệnh Lôi đại ca vẫn chẳng có gì bảo đảm. Một tay cứu người, một tay đưa hàng, làm thật nhanh gọn, Loan đại thư đã hiểu rõ chưa?”

Loan Loan khe khẽ than thở: “Các người định trao đổi cùng Triệu Đức Ngôn lúc nào?”

Khấu Trọng đáp ngay không hề do dự: “Tối mai, trong hậu viện Ngoại Tân quán của Đột Quyết ở phường Bố Chánh. Trước lúc đó, đại thư và tiểu đệ có thể sẽ bàn thêm chi tiết, ước định ám hiệu để hai bên phối hợp được liền lạc như thiên y vô phùng, mọi người cùng vui.”

Loan Loan hỏi: “Giao dịch tại chỗ đối phương, có phải là việc khôn ngoan chăng? Quyền chủ động hiện đang nằm trong tay các người, nếu đổi sang một chỗ khác, chỉ hữu lợi vô hại.”

Khấu Trọng khẳng định Âm Quý Phái không có cách nào khác, nhất định sẽ cướp Xá lợi ngay lúc bọn gã cùng Triệu Đức Ngôn giao dịch. Khi đó, bọn gã vì phải chiều cố Lôi Cửu Chỉ, bị hãm vào thế chỉ có chịu đòn, đối phương không những dễ dàng cướp được Xá lợi, mà có thể tiện tay giết luôn bọn gã.

Bất kể Chúc Ngọc Nghiên, Triệu Đức Ngôn hoặc Thạch Chi Hiền, phe nào cũng chăm chăm đoạt cho được Tà để Xá lợi, xong rồi sẽ ngồi xem Khấu Trọng chuyển binh khí ra khỏi Trường An, nhiều khả năng cuối cùng số binh khí đó rơi vào tay Lý phiệt.

Bọn họ đều khó mà theo dõi hai gã được, ngay cả cất cử cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa chắc làm được; nhưng lại thừa sức theo dõi bọn Cao Chiếm Đạo mà thần bất tri quỷ bất giác.

Ba thế lực lớn nhất Ma môn đang trong thế quân bình vi diệu, bề ngoài Triệu Đức Ngôn có vẻ yếu nhất, bị xếp dưới Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiền, nhưng hẳn có người Đột Quyết chống lưng, cùng Khang Sao Lợi, Khả Đạt Chí và một số cao thủ Đột Quyết giúp sức. Đến cả Âm Quý Phái, thế lực mạnh nhất Ma môn, cũng không dám xem thường bọn họ. Điểm tối quan trọng là trong tình thế hiện nay, ngay như bá chủ có thực lực mạnh nhất như Lý Uyên cũng không dám đắc tội cùng Đại hãn của Đột Quyết, nói gì đến Chúc Ngọc Nghiên hay Thạch Chi Hiền.

Những điểm này đều đã được Khấu Trọng tính toán trong kế hoạch, đương nhiên gã cũng đã liệu trước phản ứng của Loan Loan.

Bèn than: "Sáng sớm mai Lý Uyên sẽ thống lĩnh bá quan văn võ đến vùng núi Chung Nam cử hành lễ hội săn bắn mùa xuân hàng năm, thành Trường An sẽ do Lý Kiến Thành toàn quyền phụ trách. Lúc đó Trường An là thiên hạ của Trường Lâm Quân, có chỗ nào mà không nằm trong tay Khả Đạt Chí khống chế. Thành ra, tiểu đệ thấy không cần mua thêm phiền phức, cứ giao dịch cùng lão Triệu tại Ngoại Tân quán. Tiểu đệ cam đoan hẳn đầu có ba đầu sáu tay, cuối cùng chẳng thoát khỏi làm trò chơi trong tay bọn ta."

Chẳng còn cách nào khác, Loan Loan đành phải nói: "Được rồi! Bọn người muốn đùa với lửa, chúng ta sẽ phụng bồi. Chỉ là đừng hòng giở trò, nếu không đừng trách chúng ta bất chấp thủ đoạn trả đũa. Khi đó, hễ ai có quan hệ với các người sẽ thành mục tiêu cho chúng ta thẳng tay đối phó."

oOo

Từ Tử Lăng kiểm tra lối ra vào bí đạo xong, trở vào trong sảnh thương nghị cùng bọn ba người Cao Chiếm Đạo: "Theo thủy đạo là cách vận chuyển thuận tiện nhất, nhưng cũng dễ bị địch nhân tìm ra nhất, thành ra lại là phương pháp tối nguy hiểm."

Cao Chiếm Đạo nhăn nhó cười: "Nhất nhất kế hoạch của chúng ta âm thầm tiến hành, đâu dè giờ lại biến thành một trường phong vũ, ai ai cũng chăm chăm nhìn vào như hổ đói rình mồi."

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta có thể đánh giá thấp Lý Nguyên Cát, thậm chí Lý Kiến Thành, nhưng tuyệt không thể xem thường Thiên Sách Phủ. Mưu thần Đỗ Như Hối, võ công chẳng giỏi, nhưng tài trí cực cao. Lý Thế Dân đồng ý cho bọn ta vận chuyển bảo vật ra khỏi thành mới động thủ, khẳng định y rất tự tin, không ngại bọn ta thoát khỏi tay."

Ngưu Phụng Nghĩa nói đầy vẻ tự tin: "Chúng ta cần có cả kế hoạch ứng biến theo đường bộ, lúc cần sẽ đi đường vòng vèo, bày nghi trận, chỉ cần ra khỏi phạm vi thế lực nhà Đường ắt về đến Bành Lương an toàn."

Từ Tử Lăng hỏi: "Giả tử trong số huynh đệ bọn ta có người bị địch nhân mua chuộc, kết quả sẽ ra sao?"

Ba người đưa mắt nhìn nhau!

Cao Chiếm Đạo nói: "Lại có khả năng đó sao? Huynh đệ chúng ta từng cùng vào sinh ra tử, làm sao có loại bất nghĩa như vậy được."

Từ Tử Lăng đáp: "Lòng người khó dò, lại thêm sống lâu năm ở Trường An, tận mắt chúng kiến thanh thế nhà Đường lên cao tột đỉnh như mặt trời giữa trưa, nếu thay lòng đổi dạ cũng không có gì lạ."

Tra Kiệt nói: "Chuyện Đồng Hưng Xã của bọn đệ và Khấu gia, Từ gia có quan hệ, Thiên Sách Phủ mới biết mấy ngày nay. Bây giờ chúng tôi tức tốc triệt thoái, Lý Thế Dân có muốn mua chuộc cũng không kịp."

Ngưu Phụng Nghĩa gật đầu, tiếp lời: "Bọn đệ cũng đã hết sức cẩn thận, chỉ để lại đúng mười lăm huynh đệ ở Trường An, đều đáng tin cậy. Mỗi khi hành động đều cùng nhau làm, không ai có cơ hội một mình đi gặp người phe khác."

Từ Tử Lăng nghiêm giọng: "Hoặc giả ta đa nghi. Những huynh đệ tại Trường An chắc không có vấn đề gì, nhưng những người ở ngoài thành khó nói lắm. Lý Thế Dân sở trường mua chuộc lòng người, lại lưu ý đến các bang hội bản địa, muốn thu nạp ai là mang quan cao lộc hậu ra dụ, thay lòng đổi dạ cũng là chuyện thường tình. Vì vậy chúng ta không thể không đề phòng, thậm chí có thể lợi dụng chuyện đó đối phó lại y."

Cao Chiếm Đạo hỏi: "Từ gia có chỉ thị gì không?"

Từ Tử Lăng đáp: "Khi vào được Bảo khố, nắm rõ quy mô và số lượng cần vận chuyển, chúng mới có thể định kế hoạch chuyển tài bảo đi. Nhưng nên bày bố các huynh đệ đang phân tán ngoài thành, nhân lúc địch nhân chưa kịp hành động mà phân phối thỏa đáng."

Bọn Cao Chiếm Đạo mới nghe qua lập tức thấy hồ đồ. Từ Tử Lăng vừa mới bàn rằng có khả năng có huynh đệ ở ngoài bị mua chuộc, giờ lại nói muốn phân phối bọn họ trước tiên, có khác gì đem tiết lộ bí mật cho địch nhân biết?"

Nhưng suy nghĩ thấu đáo hơn, cả ba đều thấy không phải không có lý.

Lý Thế Dân hiện giờ trở thành bá chủ, theo hần là lập tức có lợi lớn, còn cứ đi theo Khấu Trọng, kết cục về sau chưa biết thế nào. Giả thử Lý Thế Dân muốn mua chuộc, có thể lay chuyển một vài huynh đệ ỷ chí bạc nhược.

Cục diện phát triển như vậy, ai dám nói rằng mình nắm chắc được mọi huynh đệ.

Từ Tử Lăng bình thân nói: "Có khi là tiểu đệ quá lo xa. Nhưng chắc chắn phải triệt thoái ba nhóm người ngoài thành. Có thể vài người hoặc toàn nhóm đã bị địch nhân giám thị chặt chẽ, chúng ta điều động bọn họ để tiến hành kế tung hỏa mù, khiến kẻ địch không biết đường nào mà lần."

Ngưu Phụng Nghĩa biến sắc: "Làm vậy coi như đặt bọn họ vào hiểm cảnh rồi!"

Từ Tử Lăng nói: "Trước mắt sẽ không có gì nguy hiểm. Với tiểu đệ và Thiếu soái, an toàn của các huynh đệ quan trọng hơn Bảo khố. Chỉ cần chúng ta xác định cách thức tiến hành, bọn họ cứ việc lựa dịp ẩn thân, toàn thể lập tức rút khỏi Quan Trung, đến Quan ngoại mới tập hợp lại."

Bọn Cao Chiếm Đạo đưa mắt nhìn nhau.

Cộng thêm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào, bọn họ cũng chỉ có hai mươi người, cho dù ba đầu sáu tay, việc vận chuyển một lượng binh khí tài bảo to lớn như vậy vẫn là quá sức.

Từ Tử Lăng thoáng một nụ cười nhẹ: "Chúng ta cần biết rõ tình huống trong Bảo khố, xem lão già Dương Tổ lắm mưu nhiều mẹo có dự bị sẵn kế hoạch vận chuyển ổn thỏa chưa. Nếu bọn ta không thể tẩu tán hết một lần, chỉ cần vận chuyển sang một chỗ khác, đợi lúc yên ắng trở lại, sẽ tìm cách đem đi. Làm vậy, sẽ ngoài ý liệu của kẻ địch."

Sau khi được Trầm Lạc Nhận đề tỉnh, gã và Khấu Trọng mới nảy ra ý nghĩ này.

Bọn Cao Chiếm Đạo chợt tỉnh ngộ, một việc tưởng chừng bất khả thi, giờ đã biến thành khả thi.

Sĩ khí bất giác bùng lên, cảm thấy đi theo Khấu, Từ đúng là chọn lựa sáng suốt.

Chỉ làm đối phương tai rồi mất mù, bọn họ mới có hy vọng còn sống sót trở về Bành Lương.

- o O o -